



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Jvlii Fatii// Societatis Iesv// Liber// De
Morti-//ficatione No-//strarvm Passionvm,// Pravorvmqve
Affe-//ctvvm**

Fazio, Giulio

[S.l.], 1599

IX. De abnegatione sui ipsius in genere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48673](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48673)

CAPVT IX.

*De Abnegatione suiipsius in
genere.*

Rostquam Dei seruus, Renunciationis ope, ab externis perfectionis impedimentis, liber effectus est, eo quo diximus modo; restat, vt interna, appetitus videlicet carnis, prauosque animi affectus, aggrediatur. Quæ quidem impediméta, quo nobis magis sunt interna, & altius in natura inhærent; eò maioribus polent viribus retardandi nos ab incepto spiritualis perfectionis cursu. Maiori igitur contentione animi, conatu ac efficacia opus est, si quidē ab eorum tyrannide liberari cupiamus. Huic fini propriè seruiunt tria reliqua instrumenta, Abnegationis scilicet, Resignationis, & Indifferentiæ, de quorum singulis, suo loco, Deo duce, differemus.

De Abnegatione igitur, de qua hoc

capite agendum est, duo potissimum exponemus: Primò, quid sit Abnegatio secundum Etymologiam nominis, propriamque suam essentiam. Secundò, quam necessarius atque utilis sit cuius seruo Dei assiduus illius usus. Et ut à primo incipiamus Abnegatio, ut per se liquet, deducitur à verbo *abnegare*, quod est denegare alicuius petitionem; quæ significatio in illum effectum optimè convenit, cuius abnegationis exercitatio causa est, quia vi huius Abnegationis negamus carnis nostræ appetitui, affectibusque inordinatis, idque contra rectam rationem exposcunt eo planè modo, quo furiosis obsequi renuimus, cum gladium, aut aliquid aliud damnosum petunt. Vnde Matt. 16. de illud, *Abnegare seipsum*, quod Christus à discipulis exigebat; cum diceret: *Qui vult venire post me, abneget semetipsum*; nihil aliud significat, quàm ut homo cum ratione neget sibi ipsi

quod

quod sine ratione cōtra se à cupiditatibus sensuū & carnis postulatur.

Ad hunc modum S. Bernardus exponens, quid sit abnegare seipsum, Bern. ser. 7. de cō-

dicit: *Quid est semetipsum abnegare, nisi voluptatibus propriis renunciare?* S. sororem.

Basiliius item describens hanc sui ipsius abnegationem. Basil, reg. fus, disp.

Nihil est, inquit, aliud sui ipsius Abnegatio, nisi summa rerum omnium vitæ superioris obliuio atq;

à suis ipsius voluptatibus recessio. Quasi diceret; Abnegationis propriū munus est, delere ex mente nostra, affectu plenam memoriam rerum secularium, & abducere nos ab amore affectuq; inordinato erga nos ipsos.

Et hoc ideo, quia quemadmodum lapso & iacēti in luto, ad hoc, vt abstergatur & emundetur non satis est surgere, sed postquam surrexit, requiritur, vt fordes illas, quæ vestibus inhæserūt, excutiat; ita illi, qui multis annis in cœno proprii amoris ac voluptatum huius mundi immerfus iacuit, non sufficit surgere & emergere

gere aliquando ex hoc cœno, relin-
quendo mundum, & ea quę in mun-
do sunt, per Renunciationem, vt su-
prà dictum est; sed necesse est, si qui-
dem à sordibus mundus & liber es-
se velit, vt eas à se excutiat, & eluat
maculas, quę in ipsius animo adhuc
manent impressę, quales sunt affe-
ctus mundani, & quędam affecti-
b^o plena memoria rerũ præteritarũ,
magna item inclinatio ad proprium
suum velle & sentire; Eluuntur au-
tem istę maculę beneficio Abnega-
tionis vt S. Basilius, in superiori de-
scriptione manifestè significat, cum
vult, vt memoriam quoq; nostram
abducamus à rebus mundanis, & ab
affectibus inordinatis in nos ipsos.

Quem modum Climachus quoque
proponit, cum ait: *Surgens ab amore
seculi & voluptatum labe, proiice curas
exue intelligentias, abnega corpus.* Quod
vt rectè dicit Cassian. *Pecuniarum
solum est vitanda possessio, sed etiam de-
siderium earum penitus exstirpandum.*

Climac.
de Orat.
grad. 28.

Cass. li. 5.
Institut.
cap. 10.

Quo

Quod quidem non solum de opibus intelligendum est, sed & de aliarum rerum mundanarum affectu, quem Religiosus pro viribus exuerere debet. Alioqui talis Religiosus, dum in Religione degit, non absimilis erit equo, qui aufugiens ex Domini sui stabulo, capistrum adhuc capiti involutum circumfert; cuius loro dependente pedes implicantur, ita ut à cursu equus retardetur, sæpiusque impingat; imò, quod deterius est, hoc unico retinaculo, facile iterum capitur, ac denuò ad idem stabulum, unde antea aufugerat, reducitur. Ita planè religioso contingit, qui licet vocatus à Deo, celeri fuga huius mundi stabulum, cum omnibus suis immunditiis reliquerit, nihilominus tamen affectus illos, quibus antea in stabulo tenebatur ligatus, secum tulit ad Religionem, neque multum sollicitus est, ut efficacitate sanctæ Abnegationis hoc capistrum excutiat. Talis sine dubio in via diuini seruitij vehemē-

ter impediatur, quo minus ea libertate, qua par est, progredi possit. Et, quod peius est, sæpe impinget, & in grauisimos incurret errores, vt tandem extremo suo dāno & dedecore, hoc vnico capistro ad pristinum stabulum, & fœtores sensualium voluptatum reducat, quos paulò ante in sæculo reliquerat; commutatio enim status secularis in statum religiosum, nō consistit in mutatione habitus externi, vt per se notum est; sed in mutationemorum, cogitationum & affectuum interiorum animi, ita vt externo statui Religiosi atq; habitui respondeat interior status animi, & affectus religiosus, ex quo deinde quasi per modum naturæ emanat & procedit exterior compositio vitæ, conuersationis & morum Religiosorum. Quia verò impossibile est, vt quis ad hunc statum interiorem perueniat, nisi ex animo ac mente sua crassam illam nebulam cogitationum atq; affectuum sæculi, magna

gn
qu
su
ta
ve

pu
ta
ne
di
sem
inc
me
sini
ad
ant
por
fer
tu
ba
tua
gar
sua
sup

igna saltem ex parte excusserit, sequitur huius sanctæ Abnegationis vsum, cuius proprium hoc munus est, tanti esse momenti, quanti est esse verum & sincerum Religiosum.

Hinc Saluator noster à suis discipulis hanc Abnegationem sui ipsius, tanquam conditionem ad perfectionem planè necessariam exigit, cum dixit: *Qui vult venire post me, abneget semetipsum, &c. Semetipsum abnegat,* inquit S. Gregorius, *qui mutatus ad meliora incipit esse, quod non erat, & desinit esse, quod erat; Quia licet homo, quoad substantiam suam, maneat idem qui ante; quoad animi tamen qualitatem oportet ut mutetur, & alius fiat homo, qui ferò Christum in Religiosæ vitæ statu sequatur. Idcirco sanctissim⁹ Abbas Benedictus inter præcipua spiritualis perfectionis instrumēta, Abnegare quæq; semetipsum sibi, in Regulis suæ religionis posuit. Hoc idē Glossa supra Lucam confirmat, dum docet,*

D. Greg.
super E-
zechiélé.

In Regu-
la S. Be-
nédict.
cap. 4.

*
fieri nō posse, vt homo ad tam amabilem Dei cognitionē perueniat, in qua vera nostra perfectio consistit, nisi à suiipsi^o amore separetur. Sic enim ait: *Nisi quis à semetipso deficiat ad Deū, qui supra se est, non appropinquat.*

Sed obstare videtur amor ille, quo, vt vult Richardus, omnis homo naturaliter seipsum amat & approbat: qui amor, vt magnarum est virium, ita nostro proposito quàm maximè officit. Accedit deinde consuetudo, qua facilè à nostris trahimur appetitionibus, quæ consuetudo, cum sit plerunque longo temporis spatio, ac frequentibus actibus corroborata, obrinuit in nobis quandā quasi prescriptionem, imò legem quodammodo naturalem inducit, quæ infirmitatē nostram ad vitiorum illecebras pertrahit, vt bene notat Cassianus, cum inquit, *usus ac frequentia delinquendi, veluti lex efficitur naturalis, quæ membris humanae infirmitatis inser-*

Richard.
de S. Vi-
ctore su-
per my-
sterium
statue Da-
nielis.

Cass. col-
lat. 23.
cap. 13.

*ta affectus animæ nec dum plenis virtu-
tum studiis erudita, sed adhuc rudis ac te-
nera captiuos rapit ad vitia.* Id ipsum S. Augu.
significat D. Augustinus, cum ait: *Lex* li. 8. *Cõ-
peccati est violentia consuetudinis, qua* fess. ca. 5.
trahitur & tenetur etiã inuitus animus.

Hæc itaq; amoris naturalis erga
nos, prauæq; consuetudinis vincula,
quibus ita nobis ipsis hæremus illi-
gati, nõ possumus in nobis, etiam vi
abnegationis, abrũpere sine magna
violencia, & sine illa contradictione
& repugnãtia, quam sensit D. Paulus,
cum ex vna parte diceret: *Condele-* Rom. 7.
*tor legi Dei secundum interiorem homi-
nem.* Ex altera verò parte: *Video aliã
legem in membris meis repugnantem legi
mentis meæ, & captiuantem me in lege
peccati.* Verum sicuti Apostolus tunc
pressus hoc onere exclamauit: *Infe-
lix ego homo, quis me liberabit de corpo-
re mortis huius? moxq; diuinæ gratiæ
auxilium sentiens subiunxit: Gratia*

Dei per Iesum Christum Dominum nostrum:
 Ita & quilibet Christi miles, ex vna parte, tam graui iugo pressus, toto cordis affectu suspiret & gemat; ex altera autem benigna Dei manu confusus, animum resumat inceptam semel viam alacriter prosequendi, sibiq; persuadeat, quemadmodum illi qui in pugna suis facile cedunt aduersariis, eos reddunt audaciores; contra verò, qui initio statim intrepidè resistunt, eorumq; insolentiam contundunt. breui eos debiles & pauore cõsternatos efficiunt; Ita & hic idem euenire, proinde qui viriliter pugnat, maiorem indies de hostibus victoriam reportabit, ac tandem ad illam pacem & quietem perueniet, quam B. Dorotheus huiusmodi belatoribus his verbis promittit: *Qui principio sibi vim fecerit, atq; resistit, & paulatim pugnare perrexerit, proficiet sanè, & deinceps pacem & quietem consequetur.*

Doroth.
 ferm. 10.